

Arrest

**nr. 142 336 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de volgende beslissingen:

- de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard
- de beslissing van diezelfde gemachtigde van 8 juli 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod
- de beslissing van diezelfde gemachtigde van 8 juli 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat B. DHONDT en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 17 april 2012 wordt deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Bij beslissingen van 25 september 2012 wordt aan beide verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Op 8 februari 2013 dienen de verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2013 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 20 maart 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ook de tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

De gemachtigde treft ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Op 8 juli 2013 beslist de gemachtigde om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing werd een eerste maal aan de verzoekers ter kennis gebracht op 13 augustus 2013 en een tweede maal op 12 februari 2014.

Op 8 juli 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen, die gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 13sexies (oud) aan de eerste verzoeker werden ter kennis gebracht op 12 februari 2014, betreffen de tweede en de derde bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van L. M., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.03.2013, aan betrokkene betekend op 24.05.2013”

De derde bestreden beslissing, dit is het aan de eerste verzoeker opgelegde inreisverbod, is als volgt gemotiveerd:

“Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.03.2013, aan betrokkene betekend op 24.05.2013”

Op 8 juli 2013 neemt de gemachtigde ook ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen, die gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 13sexies (oud) aan de tweede verzoekster werden ter kennis gebracht op 12 februari 2014, betreffen de vierde en de vijfde bestreden beslissing.

De vierde bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van L. M., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.03.2013, aan betrokkene betekend op 24.05.2013”

De vijfde bestreden beslissing, dit is het aan de tweede verzoekster opgelegde inreisverbod, is als volgt gemotiveerd:

“Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.03.2013, aan betrokkene betekend op 24.05.2013”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat hoe dan ook geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat betreft het beroep tegen de beslissing van 8 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

De verweerder werpt in de nota een exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens laattijdigheid op. De exceptie is als volgt uiteengezet:

“Blijkens het verzoekschrift richt verzoekende partij zich o.m. tegen ‘onontvankelijkheidsbeslissing o.g.v. artikel 9bis dd. 08.07.2013’.

Verweerder laat gelden dat deze beslissing reeds op 13.08.2013 aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht (bijkomend stuk 1).

Overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Het annulatieberoep dd. 10.03.2014 is dan ook manifest laattijdig.

Dat deze onontvankelijkheidsbeslissing een tweede maal, op 12.04.2013, aan verzoekende partij werd betekend, doet hieraan geen afbreuk. Een tweede kennisgeving doet immers geen nieuwe beroepstermijn lopen.

“Het gegeven dat de eerste bestreden beslissing een tweede maal op 16 december 2011 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, doet aan het voormelde geen afbreuk. Verweerder wijst er immers terecht op dat wanneer een beslissing een eerste maal regelmatig aan de belanghebbende wordt betekend, hetgeen in casu het geval is, de beroepstermijn ingaat en een eventuele tweede betekening geen nieuwe beroepstermijn doet ingaan (RvS 13 februari 2007, nr. 167.753).” (R.v.V. nr. 76 888 van 9 maart 2012)

In de mate dat het beroep van verzoekende partij gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 08.07.2013 o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is het beroep dan ook onontvankelijk ratione temporis.

Het beroep is onontvankelijk.”

Overeenkomstig artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient het annulatieberoep te worden ingediend binnen de dertig dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing.

Het staat buiten betwisting dat de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 8 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekers werd betekend op 13 augustus 2013. De verzoeker stelt in het onderhavig verzoekschrift, onder de hoofding ‘II. Feiten’, zelf dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 juli 2013 werd betekend op 13 augustus 2013 en de verweerder levert thans het schriftelijk bewijs hiervan. Het staat dan ook vast dat de eerste bestreden beslissing reeds ter kennis werd gebracht op 13 augustus 2013.

Het onderhavige verzoekschrift werd aangetekend verzonden op 11 maart 2014. Er moet dan ook worden vastgesteld dat het beroep laattijdig is ingediend ten aanzien van de eerste bestreden beslissing (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Ter terechtzitting repliceert de advocaat van de verzoekers dat de beslissing van 8 juli 2013 inzake de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet inderdaad een

eerste maal werd betekend op 13 augustus 2013, dat er toen geen beroep werd ingediend omdat de toenmalige aanvraag te weinig gestoffeerd was, dat de eerste bestreden beslissing op 12 februari 2014 een tweede maal werd betekend en dat nu wel een beroep wordt ingediend omdat tevens een bijlage 13sexies (bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod) betekend werd. De advocaat van de verzoekers stelt dat de situatie sinds de eerste kennisgeving is gewijzigd en dat er inmiddels een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is ingediend.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de termijn om bij de Raad een beroep tot nietigverklaring, alsook de daaraan vasthangende vordering tot schorsing, in te dienen is beginnen lopen de dag nadat de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, ter kennis van de verzoekers werd gebracht. De wettelijk bepaalde beroepstermijn nam *in casu* dus een aanvang op 14 augustus 2013. De omstandigheid dat later een tweede kennisgeving is gebeurd, vermag daar niets aan te veranderen (RvS 8 mei 2012, nr. 219.255). De verzoekers hebben geenszins doen gelden dat de eerste kennisgeving met een gebrek behept zou zijn en zulks blijkt evenmin uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

De beroepstermijn van dertig dagen zoals voorzien in artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De gestrengheid van de beroepstermijn kan enkel worden gemilderd indien overmacht of onoverkomelijke dwaling wordt aangetoond. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, R.W. 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoekers zelf aangeven dat zij na de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing op 13 augustus 2013 beslisten om geen beroep in te dienen omdat de aan deze beslissing ten grondslag liggende aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet voldoende was gestoffeerd. De verzoekers geven hiermee duidelijk aan dat zij de bewuste afweging hebben gemaakt om geen rechtsmiddel aan te wenden tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 juli 2013. Er dient aldus te worden vastgesteld dat de verzoekers geen elementen aanbrengen die erop wijzen dat het eerst op 11 maart 2014 ingediende beroep laattijdig is ten gevolge van onoverkomelijke dwaling of een onoverkomelijke gebeurtenis die los staat van hun eigen handelen.

Het betoog dat bij de tweede betekening tevens beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werden betekend en dat de verzoekers inmiddels nog een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, doet hieraan geen afbreuk. De voornoemde nieuwe aanvraag en de betekening van de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten kunnen de wettigheid van de beslissing waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, immers niet in een ander daglicht plaatsen. De verzoekers tonen dan ook niet aan dat zij om redenen van overmacht of onoverkomelijke dwaling verhinderd waren om een beroep in te stellen binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn.

Het beroep tegen de beslissing van 8 juli 2013 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is niet ontvankelijk wegens de laattijdigheid ervan.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* is gegrond.

3.2. Wat betreft het beroep tegen de beslissingen van 8 juli 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 25.09.2012 en 20.03.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft deze bevelen niet aangevochten, zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij wel degelijk belang zou hebben, gelet op het feit dat het bevel gepaard gaat met een inreisverbod, laat verweerder gelden dat uit artikel 1 van de Vreemdelingenwet afdoende blijkt dat de beslissing tot verwijdering enerzijds en de beslissing waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied voor een bepaalde termijn wordt verboden onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uitmaken.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :
(...)

6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering : de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;" (eigen markering)

Bovendien blijkt ook uit de motieven de gemachtigde van de Staatssecretaris ontegensprekelijk dat aan de beslissing houdende het inreisverbod afzonderlijke motieven ten grondslag liggen, dewelke duidelijk worden afgescheiden van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en dewelke bovendien op onderscheiden bepalingen uit de Vreemdelingenwet berusten."

De Raad bevestigt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat de verweerder het belang van de verzoekers in vraag stelt op grond van twee onderscheiden vaststellingen. Enerzijds stelt de verweerder dat hij bij het opleggen van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikte, zodat hij na een eventuele vernietiging van deze bevelen niet anders kan doen dan opnieuw aan de verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Anderzijds geeft de verweerder aan dat het gaat om een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij concreet wordt gewezen op het gegeven dat jegens de verzoekers reeds op 25 september 2012 en op 20 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat aan de beide verzoekers reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, met name was dit het geval op 25 september 2012 (bevelen om het grondgebied te verlaten *d.d.* 17 april 2012) en op 24 mei 2013 (bevelen om het grondgebied te verlaten *d.d.* 20 maart 2013). Deze vaststellingen worden op zich ook niet door de verzoekers betwist.

De meest recente bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen op 20 maart 2013 en ter kennis gebracht op 24 mei 2013. Zoals ook het geval is in de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, maken deze bevelen van 20 maart 2013 toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en zijn zij bovendien gemotiveerd door dezelfde feitelijke vaststellingen, met name dat de verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de wettelijk vereiste documenten nu zij niet over een geldig paspoort en visum beschikken.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat bij de Raad een beroep werd ingediend tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2013 en de termijn om dat alsnog te doen is thans ruimschoots verstreken. De bevelen van 20 maart 2013 *van* zijn alleszins definitief en uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van deze bevelen staat los van de tweede en vierde bestreden beslissing, dit zijn de bevelen van 8 juli 2013. De verzoekers dienen derhalve nog steeds het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten en deze verplichting is nog steeds uitvoerbaar, ook indien de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zouden worden vernietigd. Het blijkt ook niet dat de verzoekers het bevoegde bestuur zouden hebben verzocht om ten aanzien van de bevelen van 20

maart 2013 een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan (cf. artikel 74/14, §1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet).

De eventuele nietigverklaring van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wijzigt de illegale verblijfssituatie van de verzoekers en de op hen rustende plicht tot het verlaten van het grondgebied niet. Het onderhavige beroep tegen deze bevelen kan voor de verzoekers dan ook geen nuttig effect sorteren nu dit niet kan verhinderen dat de verzoekers de termijn voor vertrek die werd gegeven naar aanleiding van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2013 hebben overschreden zodat de verweerder ten allen tijde kan overgaan tot de tenuitvoerlegging ervan (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoekers uit een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten geen rechtstreeks voordeel kunnen halen.

De Raad merkt bovendien op dat de verzoekers in het verzoekschrift niet concreet aanduiden waarin precies het rechtens vereiste belang is gelegen bij het beroep tegen de jegens hen getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 juli 2013. In het verzoekschrift wordt enkel geponeerd dat de verzoekers een persoonlijk belang hebben bij het indienen van het verzoekschrift. Dergelijke loutere bewering kan niet volstaan, de verzoekers blijven immers bijzonder vaag en zij zetten niet uiteen welk voordeel zij concreet kunnen bekomen middels de huidige vordering gericht tegen de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoewel het op zich geen verplichting is om het procesbelang in het verzoekschrift nader toe te lichten, kan wel van de verzoekers worden verwacht dat zij standpunt innemen en het actuele karakter van het belang aantonen wanneer dit belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld (cf. RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Waar ter terechtzitting nochtans werd gewezen op de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid, stelt de Raad vast dat de verzoekers niet toelichten welk nuttig effect zij met de huidige vordering kunnen bekomen nu zij reeds het voorwerp uitmaken van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waaronder het zeer recente bevel van 20 maart 2013.

Waar de advocaat van de verzoekers stelt dat in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 december 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) werd aangevoerd en dat deze bepaling een hogere rechtsnorm behelst, merkt de Raad op dat *in casu*, zoals hierna zal blijken, ten aanzien van de tweede en de vierde bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

De verzoekers voeren in een enig middel onder meer de schending van artikel 8 van het EVRM aan. De kritiek aangaande artikel 8 van het EVRM wordt als volgt verwoord:

“Verwerende partij heeft de bestreden beslissing eenmaal zonder, en eenmaal met inreisverbod afgeleverd. Dat op zich maakt al een verschillende motivering aangaande de aanwezigheid van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vw. noodzakelijk. Verwerende partij dient hier rekening mee te houden bij het beoordelen van de aanwezigheid van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vw

Het inreisverbod verzwaart de impact van de beslissing op verzoekende partij haar gezins- en privéleven op het grondgebied. Het bestendigt deze impact onder artikel 8 EVRM en verwerende partij diende hier rekening mee te houden quod non.

Verwerende partij heeft geen motivering opgenomen omtrent het feit dat verzoekers een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM hebben op het grondgebied met de moeder en broers van verzoekende partij. Verwerende partij heeft evenmin rekening gehouden met het belang van het kind zoals vereist door artikel 8 EVRM en artikel 24 van het EU handvest.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij zijn oudste zoon ondertussen schoolplichtig is.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Bijzondere omstandigheden zijn omstandigheden die het moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Ze moeten een aanvraag met andere woorden niet onmogelijk maken.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Om een belangenafweging te maken dienen op zijn minst alle aangebrachte elementen mee in rekening genomen te worden. Verwerende partij heeft dit niet gedaan.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

De proportionaliteitstoets die dient gevoerd te worden om uit te maken of er buitengewone omstandigheden zijn of niet kan niet losgezien worden van de proportionaliteitstoets die gevoerd dient te worden onder artikel 8 EVRM en de vereiste van het belang van het kind primordiaal in rekening te brengen.

De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij rekening heeft gehouden met het belang van het kind dat dient vooropgesteld te worden bij een proportionaliteitstoets.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook verzaakt aan haar motiveringsplicht en heeft kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de dienst Vreemdelingenzaken afdoende rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing werd ook met betrekking tot (de impact op) verzoekers gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Verwerende partij heeft ditmaal de bestreden beslissing ook afgeleverd met een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (oud model bijlage 13sexies), in strijd met artikel 110terdecies van het KB van 8 oktober 1981 dat stelt dat de derdelander bedoeld in artikel 74/11 Vw. een inreisverbod overeenkomstig het model bijlage 13sexies betekend dient te krijgen, i.e. een inreisverbod dat niet vervat is in een bevel om het grondgebied te verlaten."

De Raad merkt op dat het verzoekschrift in feite vijf verschillende vorderingen tot nietigverklaring (en evenveel vorderingen tot schorsing) omvat:

- 1. Een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 8 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard*
- 2. Een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 8 juli 2013 waarbij aan de eerste verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten*
- 3. Een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 8 juli 2013 waarbij aan de eerste verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd*
- 4. Een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 8 juli 2013 waarbij aan de tweede verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten*

5. Een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 8 juli 2013 waarbij aan de tweede verzoekster een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd

Het gegeven dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten in één en dezelfde akte, met name een bijlage 13sexies, werden ter kennis gebracht, doet geen afbreuk aan het feit dat het duidelijk om onderscheiden rechtshandelingen gaat.

Immers wordt in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet gesteld dat het inreisverbod een beslissing is “*die kan samengaan*” met een beslissing tot verwijdering, waaruit meteen blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen met éénzelfde document aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod zijn dan ook volstrekt te scheiden van de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten, zij zijn op afzonderlijke motieven gesteund en de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten kunnen op grond van eigen motieven ook zonder de inreisverboden blijven bestaan (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Het gegeven dat thans niet minder dan vijf onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoekers bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze vijf onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer de Raad aanvaardt dat verschillende onderscheiden bestreden beslissingen, omwille van de goede rechtsbedeling in één verzoekschrift kunnen worden bestreden en met één arrest kunnen worden beslecht zoals te deze het geval is, impliceert het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 van de vreemdelingenwet derhalve dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekers voldoende duidelijkheid verschaffen omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

Uit het hierboven geciteerde betoog ter ondersteuning van de grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt dat de verzoekers zich richten tegen de beslissing van 8 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Uit de argumentatie: “*Verwerende partij heeft ditmaal de bestreden beslissing ook afgeleverd met een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (oud model bijlage 13sexies)*” blijkt immers duidelijk dat het de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is die door de verzoekers wordt aangeduid als “*de bestreden beslissing*”. Uit het verdere betoog van de verzoekers ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM kan niet blijken welke kritiek precies is gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekers spreken voor het overige steeds van “*de bestreden beslissing*” en uit hun betoog kan geenszins worden afgeleid dat zij specifiek tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren. Nergens lichten de verzoekers duidelijk en concreet toe op welke wijze de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten artikel 8 van het EVRM zouden schenden.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de verzoekers tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 8 van het EVRM hebben aangevoerd. Het betoog ter terechtzitting mist dan ook feitelijke grondslag.

In de mate dat de verzoekers met hun betoog ter terechtzitting alsnog zouden aanvoeren dat de bestreden bevelen artikel 8 van het EVRM schenden is dit eerst ter terechtzitting aangevoerde middel

laattijdig en onontvankelijk. Ook ter terechtzitting wordt overigens niet concreet aangegeven op welke wijze deze bevelen artikel 8 van het EVRM zouden schenden. De verzoekers beperken zich tot de loutere opmerking dat zij artikel 8 van het EVRM hebben aangevoerd en dat dit een hogere rechtsnorm is.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekers niet toelichten welk nuttig effect zij met de vorderingen, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, kunnen bekomen nu zij reeds het voorwerp uitmaken van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waaronder het zeer recente bevel van 20 maart 2013.

Het grievend karakter van de tweede en de vierde bestreden beslissing volstaat niet om het rechtens vereiste belang aan te tonen, er moet tevens worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging een nuttig effect kan sorteren. De verzoekers blijven hiertoe in gebreke en tonen het rechtens vereiste belang bij de vorderingen gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten niet aan.

De exceptie dient dan ook te worden aangenomen.

De vorderingen gericht tegen de tweede en de vierde bestreden beslissing, dit zijn de aan de verzoekers afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 juli 2013, zijn onontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Daarenboven wijst de Raad er op dat het beroep gericht tegen de tweede en de vierde bestreden beslissingen onontvankelijk is gelet op de vaststelling dat deze beslissingen slechts herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten uitmaken zodat de verzoekers niet over het vereiste belang beschikken bij het onderhavige beroep. De thans bestreden bevelen werden genomen op grond van de loutere vaststelling van de illegale verblijfssituatie van de verzoekers. Het betreft *in casu* ook geen beslissingen die werden genomen in het kader van een verblijfsaanvraag die precies gebaseerd zou zijn op de bescherming van het gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 13 november 2012, nr. 9 210 (c)). De verzoekers hebben bovendien nagelaten om in het verleden een schending van artikel 8 EVRM aan te voeren in het licht van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 17 april 2012 en 20 maart 2013. De verzoekers hebben tegen deze beslissing geen rechtsmiddelen aangewend. In de hierboven uiteengezette omstandigheden dient de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien zou worden aangenomen dat deze op ontvankelijke wijze zou zijn aangevoerd tegen de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, dan ook niet te worden onderzocht (cf. RvS 13 november 2012, nr. 9 210 (c)).

3.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat enkel de vorderingen gericht tegen de beslissingen van 8 juli 2013 waarbij aan elk van de verzoekers een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, op ontvankelijke wijze zijn ingesteld. De genoemde beslissingen worden hierna 'de bestreden beslissingen genoemd' en het onderzoek wordt dan ook tot deze beslissingen beperkt.

4. Onderzoek van het beroep betreffende de beslissingen houdende inreisverbod

4.1. In een enig middel voeren de verzoekers onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De verzoekers verschaffen dienaangaande de volgende toelichtingen:

"Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten waar het mee werd afgeleverd heeft geen enkele rekening gehouden met de elementen die werden aangevoerd in het verzoek tot verblijfsmachtiging van 13 november 2013.

Gelet op het verzoekschrift tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vw. had verwerende partij kennis van talrijke specifieke individuele omstandigheden zoals het feit dat verzoekende partij hier een familieleven heeft, de kinderen hier school lopen én schoolplichtig zijn, en het aangevoerde belang van het kind. Dit zijn elementen die eigen zijn aan het individu, waarvan het bestuur op de hoogte was en die kunnen lijden tot het niet automatisch toepassen van de maximumduur voor het inreisverbod.

Verwerende partij heeft quasi-automatisch de maximumduur van drie jaar aan het inreisverbod verbonden. Door de termijn niet te moduleren, en door geen expliciete motivering op te nemen schendt verwerende partij artikel 74/11, §1 de motiveringsplicht, maar ook het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht."

Desbetreffend repliceert de verweerder als volgt:

"Voorts laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) ten onrechte niet zouden mededelen waarom een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd. De verzoekende partij meent dat quasi automatisch een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie rekening diende te houden met alle omstandigheden, dewelke haar situatie daadwerkelijk kenmerken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Meer specifiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 20.03.2013, betekend op 24.05.2013.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij. Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Terwijl de bestreden beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) reeds genomen werden op 08.07.2013, zodoende dat verzoekende partij weinig ernstig is waar zij voorhoudt dat in deze beslissingen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met de elementen die werden aangevoerd in de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 13 november 2013. Het loutere feit dat de bestreden beslissingen pas op 12.02.2014 aan verzoekende partij werden betekend, is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat haar zonder meer de maximumtermijn van 3 jaar werd opgelegd, merkt verweerder nog op de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, laat verweerder gelden dat art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds uitdrukkelijk zou dienen te motiveren waarom deze of gene termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ernstig ter discussie kan staan.

Zie ook:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissingen houden beide een inreisverbod in, afgeleverd in toepassing van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De verzoekers geven aan dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden en dat in strijd met artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en met de motiveringsplicht, op quasi-automatisch wijze de maximumduur van drie jaar aan de inreisverboden werd verbonden.

De verzoekers kunnen hierin worden gevolgd.

Uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt immers dat de minister *cg.* staatssecretaris of zijn gemachtigde een inreisverbod van maximum drie jaar oplegt *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod evenwel vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*.

De Raad stelt vast dat de bestreden inreisverboden als volgt zijn gemotiveerd:

"Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.03.2013, aan betrokkene betekend op 24.05.2013"*

Met de bestreden beslissingen wordt aldus aan de verzoekers een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan doordat zij geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2013 en betekend op 24 mei 2013.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van 'maximum' drie jaar. Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen ('maximum' drie jaar).

Het opleggen van een inreisverbod bij het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting impliceert nog niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Los van de vraag of de omstandigheden waarnaar de verzoekers verwijzen *in casu* in rekening dienden te worden genomen temeer daar deze een aanvraag om machtiging tot verblijf betreffen die slechts na het treffen van de bestreden beslissingen werd ingediend en waarvan de gemachtigde dus onmogelijk op de hoogte kon zijn, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissingen niet kan blijken dat de gemachtigde de specifieke omstandigheden van verzoekers' geval in rekening heeft genomen bij het bepalen van de duur van de opgelegde inreisverboden. Aangezien niet blijkt dat het bestuur dienaangaande een afweging heeft gemaakt, kan de Raad zijn marginale toetsing omtrent de redelijkheid van dergelijke inreisverboden van drie jaar niet uitoefenen zonder zich meteen in de plaats van het bestuur te stellen, hetgeen echter niet tot de annulatiebevoegdheid van de Raad behoort.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat *in casu* aan de verzoekers een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar wordt opgelegd om de enkele reden dat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2013. Zodoende wordt op automatische wijze een inreisverbod voor de wettelijke maximumduur van drie jaar opgelegd, zonder uiteenzetting van de redenen die in het specifieke geval van de verzoekers de wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden.

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg niet op afdoende wijze gemotiveerd wat betreft de geldingstermijn van de opgelegde inreisverboden.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De rechtspraak waarnaar hij verwijst is niet bindend.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden aangenomen.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, dit zijn de beslissingen van 8 juli 2013 waarbij aan elk van de verzoekers een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Een verder onderzoek van de overige middelen tegen de voornoemde beslissingen dringt zich niet op.

5. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste, de tweede en de vierde bestreden beslissingen betreft, dit zijn de beslissing van 8 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de bevelen om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt wat deze beslissingen betreft samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekers hebben daarnaast wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de derde en de vijfde bestreden beslissing, dit zijn de op 8 juli 2013 getroffen inreisverboden. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissingen betreft zonder voorwerp.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 8 juli 2013 waarbij aan de heer A(...) A(...) M(...) W(...) een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van 8 juli 2013 waarbij aan mevrouw A(...) M(...) I(...) E(...) D(...) een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat de bij de artikelen 1 en 2 vernietigde beslissingen betreft.

Artikel 4

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE